

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 213

8 TRANG 20 TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 11-5-1979
đến 17-5-1979

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 74++

CHÁY NHÀ... RA MẶT CHUỘT

Thật vậy, nếu không cháy nhà, nhìn vào đầu cũng tưởng là mặt người cá, nhưng khi lửa bốc phừng phừng bấy giờ mặt chuột mới lòi ra cả bầy lúc nhúc.

Khốn nạn là những bộ mặt «trí thức» khi yên lành, là các bố «trí thức» to mồm hơn ai hết trong cái vụ tranh giành quyền lợi, chức nọ phận kia, nhưng giặc vừa mới ho vài tiếng, đã vãi đái ra quần cả lũ, chưa chi đã ù té nhanh hơn

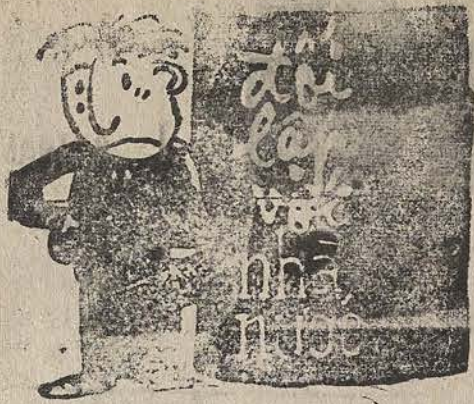
cả các lực sĩ chạy đua. Ở Huế, mới thoát một cái đã có 23 sư Đốc từa và 50 y tá bỏ nhà thương trốn mất biệt, bỏ hàng ngàn người đau ốm nằm tênh hênh, không thuốc men, không ai săn sóc. Ở Đà Nẵng, còn khuya Vi Xi mới ւynch tới được, vậy mà các bộ mặt «trí thức» đã phú linh hết rồi!

Còn ở Saigon thì sao? Cũng rứa mà thôi, phần lớn hiện đang lo «ghế chân chèo» trước hết là lo «di tản», các cậu ấm cô chiêu cùng tài sản ra ngoại quốc, rồi chính mấy bố sẽ dọt theo mấy hời! Đáng ghét không kém là bản mặt mấy anh nhà giàu, vừa động tới chuyện cứu trợ là mặt nhăn như cái bị hoặc lảng đi chỗ khác chơi. Đến

nơi Ông Tống Thần Lân tìm đủ cách dọa non dọa già cũng chỉ móc được của họ hơn 60 TÊ.

↳ Mẹ kiếp, cứ giữ khư khư như ông từ giữ oản đi, rồi sao cũng có ngày phải bỏ của chạy lấy người, lúc đó chẳng chó nào thềm thương đâu, hỡi mấy anh nhà giàu cứng sắt!

Con Ong

NHÀ NƯỚC VÀ NHÀ GIÀU

Mặc dù báo chí đã nhiều lần chỉ trích và mặc dù đã có lời cảnh cáo sẽ cho công báo danh sách những anh nhà giàu bần tiện, cho tới nay, thì số những anh nhà giàu tham gia công cuộc cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến tranh vẫn chẳng là bao, vẫn chưa tới 10 phần trăm trong tổng số ngót hai nghìn anh tí nhủ. Có những anh vừa đóng góp vừa suy: soa, cứ làm như phải xón ra một tí tiền bạc cứu trợ là sạt nghiệp đến nơi rồi.

Bọn nhà giàu nói trên đều là những tên ngu dốt nên mới không hiểu rằng sở dĩ chúng được yên ổn ngồi làm giàu, được yên ổn hưởng thụ, phê phỡn ở thành phố chính là nhờ sự hy sinh xương máu của các chiến sĩ; nhờ mồ hôi, nước mắt của những đồng bào nghèo khổ. Thế mà giờ đây, chỉ bỏ một chút tiền bạc để cứu trợ các chiến sĩ và đồng bào mà chúng cũng tiếc, cũng kêu ca than vãn. Trong khi đó, chúng có thể tung tiền như nước vào những trò ăn chơi du hí, những sông bạc, những trà đình, tửu điếm. Tung tiền vào những nơi đó thì chúng không tiếc, nhưng xén ra giúp những đồng bào chiến nạn thì chúng lại dờ dờ bần tiện, keo kiệt. Chúng đúng là những tên vong ân bội nghĩa không đáng sống trên cõi đời này.

Tiếc thay nhà nước vẫn không có một biện pháp thích đáng và hữu hiệu nào đối với bọn nhà giàu bần tiện nói trên để bắt chúng phải đóng góp một cách xứng đáng đối với quốc gia. Ông Tổng Ngọc mới dọa sẽ công bố danh sách những anh nhà giàu không chịu cứu trợ và hứa sẽ có cách thu đủ 100 triệu như đã dự trù. Nhưng đây vẫn không thể coi là chính sách của nhà nước đối với bọn nhà giàu.

Đây chỉ là việc làm tùy hứng nhất thời và 100 triệu dù có thu được chăng nữa, vẫn không phải là số tiền lớn lao so với những gia sản kếch sù, những đồng tiền phi nghĩa mà bọn nhà giàu đã thu được. Phải gọi là những đồng tiền phi nghĩa bởi vì hầu hết bọn nhà giàu ở đây đều lեն. Chúng làm giàu bằng cách cung cấp thuốc men, thực phẩm cho địch. Chúng làm giàu bằng cách đầu cơ, tích trữ, bóc lột mồ hôi nước mắt của dân nghèo. Thời thì không một thủ đoạn bị đi, để tiện nào mà chúng không dùng để làm giàu.

Cho nên, nhà nước cần phải có chính sách nghiêm khắc đối với bọn nhà giàu chứ không thể chỉ bằng những lời cảnh cáo suông hoặc những số tiền con con mà nhà nước hứa sẽ thu được của bọn chúng. Đặc biệt đối với bọn nhà giàu ba tầu thì lại càng phải nghiêm khắc hơn nữa không thể để chúng chuyên ngồi nhà mát ăn bát vàng và coi dân tộc ta không có một kí lô nào cả. Bọn này nếu có phải đóng góp cả một nửa sản nghiệp của chúng để hàn gắn những vết thương đau của quốc gia mà chúng đang sống nhờ, sống bám, vẫn không phải là quá đáng.

Có một điều thật đáng buồn là dường như nhà nước đã chỉ khắc khe với đại đa số những người nghèo khổ. Với những người này, nhà nước thường dùng bàn tay sắt, nhưng với thiểu số nhà giàu thì lại chia ra bàn tay nhung. Thử má lên cũng chỉ có đám dân nghèo gánh chịu. Cuộc cách mạng mùa thu cũng vẫn đám dân nghèo thương thức. Chiến tranh chết chóc cũng lại đám dân nghèo lãnh đủ. Bọn nhà giàu, bọn gian thương ở Chợ lớn có mắt mắt thiệt hại 1 sợi chân lông nào đâu. Trong trường hợp này, chúng còn mừng nữa, bởi vì chúng lại càng có cơ hội để làm giàu, để đầu cơ tích trữ và tăng giá hàng. Giờ đây, chỉ còn trông chờ ở thiện chí của ông nhà nước mà thôi.

2 CON ONG

TƯỚNG 72 VÀ LỜI THỀ TỬ THỮ

Vào thời kỳ min nốp sãng dứt nút, tức hồi Quan Tây còn cai trị dân xứ An Nam, hề mỗi khi con nít, ngủ nhè, hay dái dầm, là bà con ta, thường đe dọa chúng rằng: «Coi chừng, Ông Tướng Quang Lạc râu ria xồm xoàm đến ăn thịt mí bây giờ nè!»

Như vậy, nghĩa là hồi đó, Tướng bị mất giá.

Người ta chỉ sai đến Tướng, đe dọa trẻ con. Lại quảng thêm 2 chữ Quang Lạc, để ám chỉ...

Vai trò Tướng... hát bội.

Rồi đến thời nước ta được đi bầu Vua. Còn Đức Vua ta thì, đi cà lơ thắt thêu ở bên Tây và cóc có quyền làm khó dân. An Nam lúc đó có ông Tướng Ng. văn Xuân, mũi tẹt, da vàng rõ ràng mà địch biết tiếng Giao Chỉ chỉ nói rành tiếng Phú Lang Xa!

Lại đến ngày gọi là cách mạng 45, dân ta có thêm ông tướng Nguyễn Hải Thần — ông này cũng thuộc gốc An Nam nhưng nói tiếng ta rất ngọt, mà chỉ nói rành tiếng Tàu.

Cái vụ... Tướng — lúc bấy giờ, vẫn còn mất giá! Và chuyện ông Tướng... cứ thế long thông, đến hồi Ngô đình Diệm, vẫn chỉ do một tay nhà Ngô nặn ra món... tướng — Do đó, thân dân vẫn cóc sợ mấy ông Tướng.

Thế rồi, lịch sử, và tà chuyên mình mãi đến thời quý tướng quân, được Papa Ngô đình Diệm khai sinh và đỡ đầu nhưng gặp ngày cao hứng, cầ dầm sao... chổi lòa, bèn nhất loạt rủ nhau, khai tử phom phom hai anh em cái mẹ sử đã khai sinh ra mình.

Từ sau ngày kể trên, nay ta gọi là «Cách mạng 63» giai Cấp Tướng bắt đầu, tà tà đi lên, đi lên cao chót vót và rút cục Tướng hôm nay hiền nhiên nằm trọn quyền thống trị toàn diện xứ sở này!

Có một hồi, mấy thằng bố lão dám vì von những đề rằng: «Nhất đi, nhì sư, ba Cha, tứ tướng».

Trên thực tế câu ví von ấy phải đảo ngược phần thứ tự từ dưới lộn lên trên thế mới đúng!

Rồi Tướng làm vua Tướng làm phó vương Tướng làm tổng trưởng làm đại sứ làm đủ thứ quan trọng trong guồng máy lãnh đạo quốc gia.

Thời vàng son của giai cấp tướng kéo dài suốt từ 1963 đến 1972 thì... đúng 1 phát bọn ma cà bông, ma cà cúi từ Hà Nội ào ào kéo qua Bến Hải, gây binh đao đánh đấm loạn xạ bần. Ai cũng tướng. Giai cấp tướng đã gặp thời đề thi thố tài ba. Vì, qui tướng thụ hưởng nhiều rồi. Nay là lúc đóng góp cho tổ quốc khi lâm nguy.

Thế nhưng, sự đóng góp quả là chỉ đồng dao, về phần đầu vô mồm, nhiều hơn đầu vô thật lực với kẻ thù.

Ông Tướng nào cũng sai quá kỹ hai chữ tử thủ, lại thề thốt om xòm. Thề sông chết theo thành mà... thành mất vài ba chục cái rồi, vẫn chẳng thấy con ma nào là cấp Tướng ở, hô!

Ngày nay, thân dân đã quá nhàm tai, khi phải nghe hoài lời thề tử thủ của qui Tướng quân. Vậy, xin Qui Ngài làm ơn, làm phúc tạm thời «sì tốp» bớt cái trò, thề... Cá trẻ chui ống ấy đi, cho chúng con nhờ! Nhất là bây giờ lại thêm Quan đầu tỉnh Nước mắt Phan Thiết, khi không triệu tập toàn bộ tham mưu đến để nghe ông thề tử thủ — Chết với xứ Nước Mắm—Rồi ông còn... bốc đồng, rút bút giấy ký tên cam kết, sẽ không bỏ chạy nếu—ông mà phú linh, thì xin Trời Phật vật chết tươi cả họ nhà vợ bé của ông — Sau đó, ông truyền lệnh cho toàn bộ tham mưu đồng loạt ký giấy «thề tử thủ» như ông! Thời đi mấy cha, giặc già đến sát nhà, hãy thực tế lo cho chiến đấu và dẹp bớt các trò... đánh vô mồm và quá nặng phần trình diễn như trên. Hãy làm việc cụ thể, thay cho lời thề tử thủ! Mong lắm thay!

ĐẠI DỘT

Một số cái bang viện Hạ Bộ tưởng rằng Tổng thống Annamta chưa có đầy đủ quyền hành để cai trị nên đang tìm cách «ủy cái quyền cuối cùng cho Tổng thống». Ông dân biểu cao thước mới được coi như người đầu tiên cò võ và xích đông cho công cuộc này. Trước hết, ông kêu gọi QH phải «làm được một cái gì coi cho được trong lúc này» tức là «phải nhả cái quyền cuối cùng» cho TT Thiệu, nếu không thì rồi đây Thượng và Hạ viện nhà ông ấy sẽ biến thành «những chứng tích ở nhục muộn đời không rửa sạch».

Thì ra, trong lúc này chỉ có hành động ủy quyền cuối cùng cho Tổng Thống mới được nhân tài thước mới cho là hành động coi được còn thì tất cả đều là đồ bỏ, không coi được một tí nào. Ông ấy lại còn lời cái chứng tích ở nhục muộn đời không rửa sạch» để đe dọa các đồng viện nếu họ không chịu trao quyền cho Tổng Thống. Như vậy có nghĩa là cứ trao quyền cho Tổng Thống là hết mọi ở nhục, từ xưa tới nay các ông ấy chẳng ở nhục một tí nào dù có ăn tục nói phét có làm gia nô, có bôi phàn trát trấu lên mặt nhau, có hèn nhát cũng vẫn được coi là sạch sẽ vô cùng!

Sau khi đã phát giác như trên, ông dân biểu thước mới còn đe dọa tiếp là «nếu không chịu ủy quyền để Tổng Thống vừa đất nước mà cứ khư khư ôm lấy cái quyền cuối cùng đó thì sau này QH phải hoàn toàn chịu trách nhiệm!»

Hỡi ông dân biểu thước mới ơi, ông cứ làm như Tổng Thống không được các ông trao quyền thì địch có thể «cứu vãn đất nước» được. Và hiện tại, sở dĩ bọn CSBV chúng dám tấn công, dám làm cho quân ta phải «đi tàn chiến thuật» cũng là vì cái quốc hội nhà các ông chưa chịu ủy quyền cho Tổng Thống, vẫn cứ khư khư ôm lấy quyền cuối cùng, địch chịu nhả ra.

Thật ra, chẳng cần ông nhân tài thước mới ủy quyền, Tổng Thống vẫn thừa thái quyền để hành động. Bằng có là từ xưa tới nay, không một việc gì muốn làm mà Tổng Thống lại không làm được. Về chiến tranh, Tổng Thống đã có luật Tổng động viên để bắt mọi người phải cầm súng đánh giặc, T.T lại là Tổng tư lệnh QĐ, do đó ông có thể toàn quyền quyết định đánh đấm. Còn về chính trị Tổng Thống đã có lập trường bốn không vững như bàn thạch, không ai lay chuyển nổi. Về kinh tế, Tổng Thống đã có những cuộc cách mạng vĩ đại như cuộc cách mạng mùa thu năm qua v... Ngoài ra, Tổng Thống lại còn một đồng gia nô để sai bảo, tất nhiên trong đó có cả ông dân biểu thước mới. Vậy thì Tổng Thống có thiếu quyền hành gì đâu mà ông dân biểu thước mới phải ái ngại như thế? Và lại, cái quyền cuối cùng của các ông là quyền chớ gì mà đòi trao hết cho Tổng Thống để rồi nếu không sẽ chịu trách nhiệm với lịch sử? Các ông cứ làm như lịch sử đất nước này nằm cứng trong những bàn tay bần của các ông không bằng ấy thôi! Các ông mà cũng bay đặt nói tới trách nhiệm thì con nít chúng cũng phải buồn cười.

Tuy nhiên, có một điều quan trọng là nếu trao hết cái «quyền cuối cùng» nào đó cho Tổng thống thì các đảng dân biểu, nghị sĩ làm chớ gì còn việc mà làm. Trong trường hợp này, chắc chắn là qui vị phải về dưới gà cho vợ. Như vậy chẳng phải là thiệt hại lắm sao, hỡi ông dân biểu chuyên đóng vai chú lùn trong gánh xiếc!

«Di tản chiến thuật»

Con Ong 8 trang 20 tỉ

CẢ KÈ DÈ NGÔNG

TẤT CẢ CHO TIỀN TUYẾN

Đại Vương lớn tiếng hô hào « tất cả cho tiền tuyến ». Tiếng hô hào của Đại Vương sang sảng vang vang, hòa lẫn với tiếng ca trong máy phát thanh đang hát bài Hội nghị Diên Hồng. « Toàn dân nghe chớ, sơn hà nguy biến ». Cùng với tiếng hô hào, tiếng nhạc quân hành, là tiếng súng vọng về từ các mặt trận giới tuyến, mặt trận Tây Nguyên, mặt trận Bình Long. Tin tức tiền tuyến rộn rập đưa về. Buồn nhất là những tin đi tản chiến thuật và tin những người trẻ đền nợ nước. Vui nhất là những tin chiến thắng và diệt xe tăng. Trong chiến tranh, thật có lắm nỗi vui buồn.

Trang sau cùng của những tờ nhật báo bỗng đen ngòm vì những khung cáo phó. Số tuổi ghi dưới tên người chết, làm cho những giòng phân ưu đóng khung đen như đen thêm, và cái hậu phương quá bình thản này, cũng như chìm lên một màu tang. Lúc đó mới cảm thấy câu hô hào « tất cả cho tiền tuyến » của Đại Vương không còn là một lời hô hào nữa, mà thành một mệnh lệnh.

Nhưng đã nói rằng cái hậu phương này đã chưa đựng một số dân chúng lạnh lùng, bình thản. Từ xưa tới nay lũ trưởng giả thành thị vốn là một lũ chúa ích kỷ. Chỉ nghĩ tới riêng mình. Ngay như nhà hàng xóm có xảy ra chuyện gì còn không cần biết nữa là chuyện chiến tranh xảy ra cách đây còn xa.

Miền giới tuyến thì cách xa hơn một ngàn cây số. Tây Nguyên thì cũng phải mấy trăm cây số. Gần nhất là An Lộc, Bình Long, thì tiếng xích xe tăng chưa làm chuyện đất, tiếng hỏa tiễn tiếng súng đại bác chưa vọng được về tới thủ đô. Như vậy cũng vẫn còn xa, xa lắm. Người thành phố, có nhiều kẻ đứng nhìn chiến tranh như...cháy nhà hàng xóm.

Đầu tiên phải kể tới các đảng dân biểu. Nghe Đại Vương hô hào tất cả cho tiền tuyến các đảng dân biểu cũng hưởng ứng liền. Họp ngay khoảng đại một phút để gọi là có một sự đồng tâm nhất trí. Sau cuộc họp, tất nhiên là phải có tuyên cáo vì đánh nhau bằng võ lược vốn là nghề của dân biểu. Có tuyên cáo để đọc trên đài Truyền Hình rồi, thì mọi bàn đến sự đóng góp. Các ông dân biểu đều đồng ý góp vào tiền tuyến một phần tư tháng lương.

Xin quý vị đừng giả thân mến của bọn báo đùng thối mặc về những con số. Vẫn biết rằng một phần tư tháng lương với lời hô hào tất cả cho tiền tuyến, thì cũng hơi mỉa mai đấy, nhưng đối với các ông dân biểu, như thế cũng là hy sinh hơi nhiều rồi. Có, còn hơn là không có. Hầy bằng lòng với một con chim nằm trong tay. Một con chim nằm trong tay, có giá trị bằng cả một đàn chim trong bụi rậm... Vậy chúng ta hầy bằng lòng với các ông dân biểu hưởng ứng phong trào « tất cả cho tiền tuyến » là một phần tư tháng lương, hay gọi một cách khác, là lương một tuần lễ.

Nhưng các anh chiến sĩ, các anh thương binh lại không hiểu nỗi lòng dân biểu. Trong một bài phóng sự, một bạn đồng nghiệp của tôi đã tả rằng, các anh thương binh đã ném trả lại năm trăm đồng bạc của các nhà dân biểu gửi tặng, qua một cơ quan trung gian. Các anh đòi phải có mặt của dân biểu ở đây, tự tay đưa tới các anh, thì đồng tiền ấy mới có ý nghĩa để có thể nhận. Của cho không cần thiết, mà quan trọng là cách cho. Phân phát như làm một công việc bổ thí, để làm vui cho người chiến sĩ. Các ông dân biểu đã có tác phong giống các bà lớn đi làm việc từ thiện với một mớ kem đánh răng, khăn mặt, xà bông. Đó là một màn diễn xuất của dân biểu « tất cả cho tiền tuyến ».

Các anh chiến sĩ đòi các đảng DB có mặt

thì DB có mặt ngay. Nhưng sự có mặt của dân biểu, chỉ đưa tới những sự phiền phức. Tôi một nơi súng nổ, đạn bay, người nào cũng bận riêng một công việc, thì dân biểu đòi có đây đủ phương tiện như nhà để ở, xe để đi chuyên. Trong lúc mà ông tư lệnh phải bù đầu với chiến thuật, chiến lược, hoạch định kế sách để tấn công nơi này, phòng thủ nơi kia, thì các ông dân biểu lại đòi hỏi một buổi thuyết trình hành quân, có nghĩa là bỏ phí một khoảng thời giờ vô ích để, báo cáo với mấy ông để mấy ông lúc trở về còn có chất liệu mà đi những đường ba hoa, loè bịp đồng bào. Như trường hợp ông dân biểu thước một.

Từ giới tuyến về, ông lên Ti Vi, hoa lên nhiều đường chiến thuật, chiến lược, cứ y như bố con chó xồm. Ông nói rằng đường bộ từ Huế đến Quảng Trị, rất ư là an toàn trên xa lộ và chính ông đã đi đường bộ, phom phom ngồi xe díp, từ Huế đi Quảng Trị « à lẽ và rờ tua » phây phây. Nhưng chỉ vài ngày sau là có tin đi tản và con đường ấy, được báo chí quốc tế gọi là con đường máu và xác chết. Thật khó tin cái mồm dân biểu.

Lại còn một ông dân biểu lên tới Bình Dương, vào trại đồng bào tỵ nạn, ra oai tác phúc với một ông « tu bíp » của bệnh viện ở đây. Thì ra ông muốn lấy điểm với đồng bào. Ông xưng danh dân biểu rồi hoạnh hoè, sao không nhận bệnh nhân này, sao không chữa trị ngay cho bệnh nhân kia. Nghe nói thì hai ông tu bíp và dân biểu, đã định xắn tay áo, chọi nhau một trận « tao sống thì mày chết ». Giá mà hai ông choáng nhau, chết cha cả hai ông đi, thì vui biết mấy.

Tại sao tôi lại muốn cho cả ông dân biểu lẫn ông tu bíp đều đi chuyên tàu suốt một lượt?... Vì tôi phần nộ với Hội Đồng Quốc Gia y sĩ đoàn, dưới quyền lãnh đạo an ninh của ông tu bíp Nguyễn Hoài Đức. Hưởng ứng lời hô hào tất cả cho tiền tuyến Hội Đồng Quốc Gia y sĩ đoàn đã quyết góp được của đoàn viên số tiền một trăm ngàn đồng.

Bình luận về việc này, một bạn đồng nghiệp của tôi đưa ra ý kiến là nên mở bụng các ông tu bíp. Bụng ở đây là chiếc két sắt. Hai giới làm tiền khỏe nhất Giao Chỉ là me Mỹ và tu bíp. Me Mỹ thì nhờ có miếng thịt trâu ngâm nước. Còn tu bíp thì chỉ nhờ một tí, gõ một tí rồi bắt người ta đưa mông ra lui một phát, cầm cây viết tháo ra một tràng lời tởi, là có quyền thò tay bắt bạc. Mà bắt bạc rất đông, rất kỹ. Ấy vậy mà hưởng ứng phong trào tất cả cho tiền tuyến được có một trăm ngàn thì có thể thâm hay không?... Hai ông xếp xàng về cứu trợ hiện nay, ông Tổng Xã Hội và ông Quốc vụ Khanh, đều là hai ông tu bíp, Ông Đốc Phiêu và ông Đốc Đán nên giáo dục đồng nghiệp một chút thì may lắm.

Còn nhớ mới năm ngoái, trong thời kỳ tranh cử, ông Tu bíp Nguyễn Hoài Đức đã ra một thông cáo khuyến các tu bíp trong hội đồng ta nên ra giúp nước thật đông bằng cách ứng cử dân biểu rậm rạp xum xuê Ngày đó, tôi cũng đã bàn góp mấy câu về cái dấu hiệu. Tôi mách các ông tu bíp rằng nếu có ra ứng cử, thì điều cần nhất là phải lựa chọn những dấu hiệu dễ nhớ. Ông nào chữa bệnh về cái gì, thì nên lấy dấu hiệu bằng cái đó. Như chữa mắt thì lấy dấu hiệu con mắt. Chữa bao tử thì lấy dấu hiệu là cái bao tử. Nhưng khi mách cho ông tu bíp chuyên trị về bệnh lậu, giang mai và ông tu bíp chuyên về sản khoa, thì tôi bị kẹt vấn đề thuần phong mỹ tục. Có lẽ cũng vì thế mà các ông dân biểu gốc tu bíp không có nhiều. Đó cũng là một thất bại của Hội Đồng ta.

Một cái tin nóng hổi từ Huế mới gửi về nói rằng. Các ông tu bíp ở bệnh viện

ngoài nó đi tản nhanh lắm. Bệnh viện có bảy chục ông tu bíp, mà bây giờ chỉ còn lại có ba. Mấy chục đảng kia đã rời Huế, rời bệnh viện, để mặc cho thương binh và bệnh nhân, phần nhiều là nạn nhân chiến cuộc, nằm rên la. Các ông đi tản cho chắc ăn. Ông Trưởng Trưởng mới chỉ ra lệnh cho quân nhân về trình diện, công chức về nhiệm sở, còn vẫn chưa nói tới tu bíp về bệnh viện. Có lẽ ông Trưởng biết rằng có kêu gọi cũng vô ích. Các ông tu bíp là người trí thức nên thông thuộc rất nhiều tục ngữ, mà câu tục ngữ thuộc nhất là câu « ăn uống tìm đến, đánh nhau tìm đi ».

Về tiền thì đâu góp được một trăm ngàn đồng. Về người thì góp mặt được có ba ông. Ôi cái lời kêu gọi « tất cả cho tiền tuyến » của Đại Vương, đối với các ông tu bíp sao mà nhẹ vậy thay !..

Góp với lời kêu gọi « tất cả cho tiền tuyến » lại còn có các đảng công, thương, kỹ nghệ gia. Các đảng này được mô tả như là một giới đồng bạc nhất nước, nắm giữ hết tất cả nền kinh tế Giao Chỉ. Tài sản của đảng nào cũng được sánh ngang với tài sản của cả quốc gia. Ông Tổng Thân lần đã khiêm nhượng đòi hỏi một số bạc ủng hộ tiền tuyến ở các đảng là một trăm triệu. Một trăm triệu đối với mọi người là nhiều, nhưng đối với công, thương, kỹ nghệ gia thì được kể như là muối ớt cục đá. Chẳng sót mẻ được một tí tẹo nào. Toàn dân đều tin tưởng vào các đảng công, thương, kỹ nghệ gia trong số đó lại còn có nhiều đảng vay tiền ở quỹ tiết kiệm quân đội để làm giàu. Thế nào mà chẳng được một trăm triệu? còn hơn thế nữa mới phải chứ. Nhưng rồi kết quả đưa ra làm cho những kẻ lạt quan phải té bật xuống đất đánh huych một phát. Các đảng chỉ đóng góp được có ba chục triệu trong đó lại có ba triệu là hiện vật, có nghĩa là bột ngọt, mì gói, sà bông bột, kem đánh răng... Mang những thứ đó ra tiền tuyến, thì tốn tiền chuyên chở, và nhất là sự ủng hộ này được coi là biểu diễn kênh càng. Các anh chiến sĩ mà được chứng kiến những cảnh « tất cả cho tiền tuyến » của các ông công, thương, kỹ nghệ gia, thì chắc sẽ buồn nôn và ném tiền trả lại. Ông chủ nhà thuốc La Thành, làm giàu vì bán thuốc tây cho Việt Cộng nhờ bỏ tiền ra để trúng cử Nghị sĩ nên mới không bị ra tòa, ủng hộ cho tiền tuyến được bốn chục ngàn đồng. Ấy thế mà lên diễn đàn thương viện, ông đã khoe thành tích ủng hộ chiến sĩ của mình một cách rất hùng hân. Nhiều ông công, thương, kỹ nghệ gia, lúc đưa tiền ủng hộ, lại cầu xin một điều là được ăn danh. Vì ông sợ Việt Cộng biết được, sẽ khó khăn cho sự làm ăn của mình. Có những ông lại chơi trò xé lẻ, như ông Giám Đốc kỹ Thương Ngân Hàng. Ông ủng hộ ba triệu, nhưng lại gửi thẳng ra ngoài giới tuyến, tặng cho ba sư đoàn ngoài đó, mỗi sư đoàn một triệu, có lẽ ông không tin vào những bàn tay nhám của cơ quan Nhà Nước, đặc trách về cứu trợ chẳng?...

Nói đến tất cả cho tiền tuyến thì còn rất nhiều chuyện. Nhưng cảm động nhất, vẫn là nhìn cái cảnh những cậu học trò nhỏ bé, những cô nữ sinh mảnh mai, ôm thùng đi quyền tiền trên hè phố. Nắng Saigon như đổ lửa xuống mặt đường.

Những mái đầu xanh mướt ấy như thi gan với trời để góp lại từng chực, từng trăm của những người qua đường. Theo tôi nghĩ, số tiền ấy, mới đáng quý. Dù ít, nhưng đáng giá gấp ngàn lần một phần tư lương của ông dân biểu, một trăm ngàn của các đảng tu bíp, và ba chục triệu của các ngài công, thương, kỹ nghệ gia...

ĐỀ HỨC CẦN

► CỬU SỪNG

CÁC BỐ ÁM SÁT ĐI CHƠI VÈ

Công tử Ngô xuân Thọ, con trai cụ Ngô xuân Tích chủ tịch Giám sát viện vừa gửi cho báo chí một bản tin tức mình anh ách, nói về cái sự một phái đoàn ám sát từ ngoại quốc trở về nước vào sáng 7-5-72.

Phái đoàn này gồm 6 móng ra đi ngày 11-4. Xin kê khai tên tuổi mấy chà ra đây để bản dân thiên hạ nhớ cho kỹ:

- Trần tác Lâm Phó chủ tịch Ám sát viện
- Trương kim Thạch, Tổng thư ký
- Diệp văn Tý chủ tịch Ủy ban điều tra Ám sát viện
- Trần văn Thời Ám sát viện Đặc ủy khu 3
- Đào thanh Quế Ám sát viện điều tra
- Bùi văn Mạnh Ám sát viện điều tra.

Công tử Thọ cũng không quên phuyết cho đám nhà báo biết rằng, ngân sách 1972 không hề dự trừ kinh phí thanh sát ngoại quốc, nhưng Ám sát viện cứ du di gần 3 triệu để cho mấy chà có dịp đi chơi một phát. Không hiểu du di kinh phí có phải là một việc làm phạm pháp không hở các bố Ám sát. Các bố chỉ quen hạch hỏi tội lỗi của thiên hạ thàng hoặc bị giờ đó là một cái lỗ: thì có lẽ chỉ có công tử Thọ may ra mới dám kê vạch các bố mà thôi.

BẢO VỆ CÁC ÔNG LỚN!

Một số các báo xuất bản ngày 4-5 đã đăng tải một cái tin ngắn, đại khái rằng: «Trong lúc ở tiền tuyến, các chiến sĩ đang phải lao mình vào lửa đạn để bảo vệ từng tấc đất thì ở thủ đô, một quái tượng đã lại diễn ra. Theo nguồn tin từ giới kaki, thì hiện đang có nhiều vị tai to mặt lớn nắm các chức vụ quan trọng tại thủ đô, trong suốt mấy ngày nay đã chạy ngược chạy xuôi năn nỉ xin cho bằng được các quân nhân tác chiến thuộc các binh chủng thiện chiến về để lo bảo vệ tư dinh cùng hộ tống mấy ông cho chắc ăn hơn...»

Các ông lớn, thân trọng thiên kim, tất nhiên cần phải được bảo vệ kỹ càng. Nhưng có điều rằng, nước Mít ta lại có quá nhiều ông lớn, rồi các ông lớn lại cũng có nhiều các bà lớn, và rồi thì các bà lớn lại cũng có hơi nhiều các vị công tử tiêu thơ. Thiêng thứ ra anh em lính tráng có nhiều nhiệm vụ quá xá!

Sau khi bộ tổng ông lớn đi làm lại phải học tốc trở về hộ tống bà lớn đi chợ hoặc đi sớp pinh hay đi la mát. Tiếp đó lại hộ tống các lũ nhóc của lớn ông lớn bà đến trường học kéo sớ bị bắt cóc hay bị thần ôn dịch vật chết!

Tại tiền tuyến lớn, anh em lính lăn cò ra để bảo vệ từng tấc đất đánh đuổi quân xâm lăng.

Tại hậu phương lớn, anh em lính lại cũng phải lăn cò ra để bảo vệ toàn gia ông lớn.

Nè, vừa vừa thôi chớ, các ông lớn!

NÓI GIẬN

Ông Tổng Thần Lăn đã phải Tạc Dấng nổi giận khi thấy sự ủng hộ của đám Công kỹ thương gia lu xiu, giở giọt một cách không thể tưởng tượng được. Trong số có nhiều anh lại quá keo bần. Cửa chim của nòi có hàng trăm tỉ mà chỉ thời ra có một hai vé, chà hạn như sênh sáng Thái Thạch, như nhà thuốc La Thành Nghệ, như cái Labo Đặng Mộng Lộc, giàu vào hàng thứ nhì ở nước Mít, sau OPV.

Ủy Ban Công Kỹ Thương gia ủng hộ tiền tuyến và đồng bào chiến nạn do ông Tổng Thần Lăn làm chủ tịch danh dự, trừ liệu sẽ thu được 100 triệu, nhưng đi ca bài con ca miết sẽ không lui bước, quyết thực hiện cho bằng được cuộc lạc quyền với một kết quả vừa ý.

Đúng! thằng nào không chịu ủng hộ thì cứ cúp cha nó môn bài cúp luôn ngoại tệ là nó vỡ sớm.

Nhưng nếu như thế thì không còn thể gọi là lạc quyền được nữa mà là "khóc quyền"

Tổng Thần Lăn nổi giận là phải. Là xếp của các công kỹ thương gia mà cóc biểu nổi họ thì phòng thứ còn ra lệnh cho ai được nữa. Và trong cơn giận dữ, Tổng đã hăm he rằng sẽ không lui bước, quyết thực hiện cho bằng được cuộc lạc quyền với một kết quả vừa ý.

Đúng! thằng nào không chịu ủng hộ thì cứ cúp cha nó môn bài cúp luôn ngoại tệ là nó vỡ sớm.

Nhưng nếu như thế thì không còn thể gọi là lạc quyền được nữa mà là "khóc quyền"

Người và việc..

● MỘC THẠCH

VIỆC : Sự thất thủ Quảng Trị về mặt quân sự chỉ là một thất bại nhỏ vì mặt đất có thể chiếm lại được đất nếu ta mạnh và có kế hoạch nhưng về mặt tinh thần lại là một thất bại trọng đại nặng nề, nhất là khi thất thủ ở Quảng Trị. Người có trách vụ từ thủ Quảng Trị đã vội vã đi tản sớ để lại 8 ngàn con em đất Bái vào tay địch hoặc giả phải gục ngã dọc đường đi tản. Những bản tin những hình ảnh chụp rõ những xác người dân vô tội gục chết trên đường đi tản vì pháo của công quân «giải phóng». Và hàng trăm ngàn người khác sống bơ vơ thất thểu nơi các trại trạm cư sau khi tiêu tan cả gia tài sự nghiệp trong khối lửa chiến tranh một cuộc chiến tương tàn đơ bản nhất lịch sử, đã làm cho nhiều người dân mất hết đi gần hết niềm tin.

NGƯỜI : Vẫn theo các bản tin, trước khi lên trực thăng bay về Huế. Tướng Vũ văn Giai đã ngậm ngừ, đã dùng đôi khi bước chân ra và ông đã khóc. Nước mắt của một ông Tướng hẳn phải có giá trị nào đó, nhưng trường hợp này nước mắt không cứu được dân không giữ được đất thì khóc chỉ chứng tỏ mình hèn kém, người xưa làm tướng giữ thành, nếu thành mất phải chết theo thành, gương tướng lãnh Việt Nam chết theo thành không thiếu, một Võ Tánh, một Ngô tông Chu, một Hoàng Diệu, một Nguyễn tri Phương còn đó, ông Tướng Giai chắc không đọc sử nên không biết, hay có đọc mà ông không theo được gương danh nhân, mà không theo được gương người xưa chỉ vì ông tham sinh úy tử.

VIỆC : Không thể để tinh thần người dân tiêu hao, Tổng Thống đã cách chức ông Tướng Giai và «hạ từng công tác» ông Tướng Lâm, có nhiều người cho rằng việc thay tướng trong lúc này là một việc thay ngựa giữa giò không nên làm, nếu bình thường thì chuyển đó không nên làm là phải, nhưng trong trường hợp này không làm không được, vì cưới mồi con ngựa què thì cũng đến chết theo ngựa thôi. Cả hai ông Lâm Giai chính là hai con ngựa què cần phải thay gấp đó.

NGƯỜI : Kể kể tục sự nghiệp ông Lâm là ông tướng Ngô quang Trường, chưa biết ông sẽ làm ăn ra sao để lấy lại Quảng Trị Đông Hà, nhưng nói cái việc ông ổn định được trật tự nơi thành phố đang hấp hối lại thêm nạn lính (đạo ngũ vì sợ) cướp bóc hăm hiếp dân lành đã làm cho người dân đang sống trong hoang mang lo sợ đỡ sợ đi một phần nào và đó chính là một việc làm đáng khen.

VIỆC : Người dân bỏ Quảng Trị bỏ Huế đi vào Đà Nẵng, hay vào sâu hơn, nếu là dân giàu có quan quyền thì chạy thẳng vào Saigon, cùng với những nạn nhân chiến cuộc ở các nơi khác như Tây Nguyên, Bình Long, Tây Ninh chạy về các vùng an ninh đã lên tới hơn nửa triệu người và họ đang sống trong thiếu thốn đủ mọi mặt. Nhà nước đã cứu trợ nhưng chắc chắn cứu trợ không nổi, vì vậy đã có nhiều cơ quan tư nhân tiếp tay. Những hình ảnh đời sống các nạn nhân chiến cuộc hàng ngày đăng trên các mặt báo đã làm nhiều người xúc động, nhưng dân nhà giàu quen ăn sung mặc sướng, sống thường trực trong dư thừa đã có vẻ không mấy mủi lòng, vì theo con số cứu trợ được thông báo, những nhà tỷ phú như La thành Nghệ mà chỉ xỉ ra có 40 ngàn để gọi là giúp dân thì bản quá tiền bạc mà ông bán thuốc ra ngoài đầu không đem ra cứu trợ nạn nhân, phải chăng ông còn chuyên ngân qua Pháp nuôi mấy cậu con trai đang ăn học và đang nô mồm chửi chửi độ và chính phủ mà bỏ các cậu là ông La thành Nghệ đang được thụ hưởng những đặc ân quá lớn lao. Người ta nói những kẻ nhà giàu thường bần tiện quá là đúng.

NGƯỜI : Có một người cựu chiến binh, anh ta bị thương nặng và được giải ngũ đã viết thư về cho người phụ trách mục **NGƯỜI VÀ VIỆC** nói rằng, buổi tối 2-5 sau khi nghe đài BBC loan tin đầy đủ việc thất thủ Quảng Trị anh ta bật khóc nức nở như một đứa trẻ, anh ta kể rằng ngày Việt Nam bị chia hai năm 1954 và ngày anh phải bỏ Hà Nội di cư vào Nam anh cũng đã khóc, những giọt nước mắt đó theo anh dù có xót xa cay đắng nhưng cũng chưa xót xa cay đắng bằng những giọt nước mắt anh khóc cho Quảng Trị. Vì năm 1954 dù sao những người Quốc Gia cũng còn giải đất miền Nam để mà ăn trốn sau khi thua trận, nhưng bây giờ, giả dụ bị thua dài dài nữa thì những người Quốc gia chẳng biết tìm nơi nào ăn trốn ngoài trừ một nấm mồ chôn tập thể hay một lòng huyết nóng. Anh nói rằng, dù bây giờ anh là một phế nhân, cụt mất một chân rồi, nhưng nếu cần anh vẫn có thể cầm súng để chiến đấu tới hơi thở cuối cùng mà giữ lấy mảnh đất quê hương này, anh viết tiếp, thì chúng ta chết hết, nhưng cái chết của chúng ta sẽ xây được đài tự do cho thế hệ con cháu, còn hơn là sống nhục và thế hệ con cháu phải sống ngàn năm trong hòa ngục.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn ● Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn hà nh lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Đề mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn ● Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

